

sparge coerenta convenției teatrale printr-o notă falsă. Și mai evident neplăcută este contribuția efectelor de lumină: culorile stridente ale filtrelor de reflector, obișnuite pentru numerele coregrafice ale secției de revistă (verzi, portocalii, smeurii), deformează de multe ori imaginea. Poate că nici acum nu e prea târziu pentru o intransigentă eliminare a tuturor acestor incidente, în numele rigorii stilistice.

Actorii au avut toți de ciștigat din efortul cerut, chiar dacă n-au renunțat pe deplin la maniera de joc greoaie, încărcată, la cochetăriile ieftine cu publicul. Încercarea cerea, desigur, un joc liber, degajat, fluent, o tușă ușoară, improvizării actoricești înaripate, fine: actorii au reușit mai degrabă pe teritoriul familiar al parodiei și al șarjei comice, unde și-au deplasat cu energie siluetele personajelor lor. Constantin Răschitor, Mihail Stan, Dimitrie Dunea, Cornel Gârbea transmit sentimentul poftei de joc, senzația temperamentalului teatral nezgăzuit. Perechea protagoniștilor (Gristina Deleanu și Stelian Cremenciuc) se afirmă cu mai puțină vitalitate, în limitele unei prezențe plăcute.

I. P.

PREMIERE

PITEȘTENE

Spre sfârșitul acestei stagiuni, Teatrul „Al. Davila” din Pitești a înscris în repertoriul său două premiere: *Melodie varsoviază* de Leonid Zorin și *Secret de familie* de I. Berg.

Drama lirică a lui Leonid Zorin a fost pusă în scenă de regizorul Nae Cosmescu, care a interpretat în modul cel mai fidel textului, pe de o parte candoarea și lirismul sentimentelor, pe de altă parte luciditatea și gravitatea responsabilității propriie celor doi eroi ai piesei. Grijă pentru evidențierea permanentă a acestui conflict l-a condus pe regizor la o creștere gradată a dramatismului acțiunii, la realizarea tensiunii scenice.

La reușita spectacolului a contribuit cu merite egale scenografia semnată de Emil Moise, care a susținut ideile regizorale și le-a pus în valoare. Cei doi interpreți, Adina Rațiu și Vlad Yarka au intrat cu ușurință în destinul personajelor, dindu-le viață într-un mod plin de autenticitate.

Armonios și delicat, spectacolul piteștean a pus în valoare întreaga poezie a textului, degajând o atmosferă de puritate și de liniștită durere.

Consecvent ideii de a înscrie în repertoriul său piese din dramaturgia românească, Teatrul „Al. Davila” a montat, în premieră pe țară, lucrarea lui I. Berg *Secret de familie*.

care pune în discuție o problemă interesantă, cu gândul de a purta o dezbateră între scenă și sală, pe probleme de etică. Tema nu este nouă decât în aparență sau, în orice caz, numai în unele aspecte ale sale, fiindcă problema iubirii, a roadelor ei, a principiilor nescrise, de respect, care trebuie să existe între cei ce se iubesc — sînt vechi de cînd lumea. Nici măcar ideea trecerii peste paternitatea certificată legal a unui nou născut nu este atât de nouă, lipsa de prejudecăți a mamelor, care-și apără maternitatea copiilor fără tați fiind și ea tot atât de veche ca iubirea însăși. Dar calitățile și slăbiciunile piesei nu stau în problema abordată, ci în felul în care autorul a reușit sau nu să facă din problema aleasă, dramaturgie.

Remarcăm ca reușite creionarea cu mînă sigură a unor personaje, cum ar fi frații Dianu (Dinu și Valenția). Ceilalți eroi, adică părinții, care reprezintă, în intenția autorului, două principii de viață opuse, nu au suficientă viață, nu susțin realizarea dramatismului dorit de autor și par a juca o farsă propriei lor fiice ajunsă în impas — deși amîndoi vor să pară distruși suflutește, fiecare înțelegînd altfel nenorocirea. Dar chiar și felul în care autorul conduce acțiunea în final nu este în spiritul intențiilor morale enunțate de la început. Autorul vrea să facă, în mod declarat, operă morală, ceea ce, în sine, nu e rău. El anunță principii robuste care eșuează, în cele din urmă, în melo-dramă. Tensiunea care se naște la un moment dat este diminuată de finalul dulceag și previzibil.

Calitățile modeste ale lucrării i-au prilejuit regizorului Nae Cosmescu și scenografului Emil Moise un spectacol de aceeași valoare. Spectatorul urmărește cu îngăduință desfășurarea acțiunii și se amuză mai ales de personajul Dinu Dianu, student silitor și „modern”, interpretat cu mult farmec de Vistrian Roman. Angela Radoslavescu, în rolul fiicei Dianu, dă personalitate personajului mai ales în primele două acte, unde consistența rolului este mai susținută și de autor. Ricardo Colberti și Margareta Tutoveanu, în rolurile părinților, ca și Vlad Yarka, în rolul medicului salvator al întregii situații, se înscriu în limitele caracterologice ale personajelor respective.

Un spectacol nu tocmai recent, dar care se bucură încă de succes pe scena Teatrului „Al. Davila”, este cel cu piesa lui Goldoni *Familia anticarului*, în care strălucește, ridicîndu-se cu mult deasupra restului distribuției, Dora Chenteș, actriță cu variații și distincte calități scenice, pe care unii spectatori bucureșteni (prea puțini, din păcate, pentru că actrița a fost nevoită să renunțe repede la acest rol) au avut prilejul s-o admire, la începutul acestei stagiuni, pe scena Teatrului „C. I. Nottara”, în *Desdemona*, din *Othello*.

George Radu